

Halløj derhjemme, så er der nyt fra Artemis!

Gensynsglæden var kæmpe stor, da vi ankom til Bequia igen efter næsten et helt år! Vi elsker Bequia, dens folk, farverne, livet under havet, ja, det hele! Da vi fik lov til at komme i land, gik vi og pegede til højre og venstre, og fortalte Niko om alle de steder, som vi elskede. Som det allerførste tog vi på Porthole, restauranten, som laver verdens bedste roti! Niko havde aldrig smagt en roti, og vi havde savnet den noget så forfærdeligt! Selve restauranten havde fået nyt management, hvilket var meget anderledes. Pludselig blev alt kørt med "hård" hånd og effektivitet, som førhen var en ukendt ting på stedet. Selv rotien var ændret... Den var både dyrere, mindre og mere tør, men derimod var der nu hjemmelavet mangochutney som tilbehør. Vores favorit tjener, som også er den eneste tjener, kom med nogle fantastiske bemærkninger om de nye ejere, hvilket vi altid kunne grine voldsomt over. Hun var nemlig langt fra tilfreds med stedets nye tempo, da hun har sin helt egen måde at servicere på!

Bagefter gik vi videre til vores lokale frugtmand "Sunshine"! Han var meget glad for at se os igen og spurgte som det første til min mor og, hvor hun var. Bagefter forsikrede han os om, at han selvfølgelig gav os vennepriser og vi bare skulle købe ind hos ham! Så, det gjorde vi: bønner, lokale frugter, kål, gulerødder, hele molevitten. Hvor var det bare godt endeligt at kunne få en masse frugt og grønt igen!

En af grundene til, at vi tog direkte til Bequia var, at vi forhåbentlig kunne blive vaccineret! Vi fik at vide, fra en af vores danske venner herovre, at man skulle hive fat i Nurse Mrs Simmon og love en pæn donation til hospitalet, så skulle man nok blive vaccineret! Vi gik derfor op til hospitalet med det samme, fandt den pågældende sygeplejerske og fik hendes nummer. Hun lovede at skrive til os, så vi var ovenud lykkelige!

Selvsamme dag ringede sygeplejersken: Nu var det nu! Vi skyndte os derfor op til hospitalet, hvor vi ventede udenfor med geder og høns til selskab. Sammen blev vi kaldt ind, fik taget blodtrykket, fik stukket en kanyler i armen og blev sendt væk igen. Ikke så meget hurlumhej her!

At holde jul på en lille båd med minimal køkkenplads er én ting. En anden ting er at gøre det i Caribien under sydens sol! Heldigvis småregnede det hele dagen, så solen bagte ikke så voldsomt ned i kahytten, som man kunne have frygtet. Til trods for regnen stod vi dog stadig og svedte nedenunder, imens vi håndpiskede flødeskummen til risalamanden. (Hernede er fløde sin vægt værd i guld!). Vi kom til at piske alt for meget, så midt i alle forberedelserne fik vi lige en kop varm kakao med flødeskum på toppen. Ikke ringe! Til gengæld fik vi godt nok varmen, hvis vi ikke havde den i forvejen.

Vi havde desværre ikke fundet glaskartofler i Europa, og vores lokale frugtmand havde ikke kunnet skaffe nogen.. Så, Tovholderen fik den fantastiske tjans, at lave store kartofler om til små ☺ Inden selve julemiddagen begyndte, fik vi os alle et julebad, og i sidste sekund tog vi det pæne tøj på. Alt var så hyggeligt og anden smagte helt fantastisk. Det må uden tvivl skyldes, at den har krydset Atlanten! Da vi skulle til at varme anden portion, slap gassen op... Så, midt i juleriet måtte vi lige skifte gasflasken! Heldigvis var det det bedste tidspunkt at løbe tør for gas på, når det nu skulle ske midt i julemiddagen. Julesalmerne blev også sunget for fuld hals, og "Nu det jul igen" blev fremført i fuld galop nede i kahytten og rundt omkring på dækket. Til sidst stod vi dog og sang om forstaget i stedet for om juletræet, da det simpelthen var for varmt nedenunder!

Én af vores lokale venner hedder Dorothy. Hun lever af at sælge t-shirts, skjorter og smykker til turister på et lille marked i byen. En dag faldt hende og jeg i snak over hendes farvestrålende armbånd, som hun og hendes datter havde knyttet. Grundet min iver lovede hun at lære Niko og mig, hvordan man lavede dem! Næste dag tog vi derfor ind og besøgt Dorothy igen, hvor hun sad klar med farvestrålende garnnøgler, som

vi frit kunne vælge fra. Efter tur lærte hun os derpå at knytte armbåndene med STOR tålmodighed. Når vi lavede fejl midt i det hele, hvilket ikke var sjældent, kom hun med opmuntrende sætninger som "If you try, fail and repeat, at last, you will succeed" og mange andre "slogans". Det var vældig hyggeligt, og da vi havde lært det nogenlunde, sendte hun os hjem med ekstra garn og ikke mindst lektier. Det er første gang jeg har haft lektier for i halvandet år! Ikke desto mindre gik vi hjem og knyttede på livet løs i forskellige udviklede mønstre, som vi stolt viste frem til Dorothy dagen efter. Hun var dog endnu mere stolt end vi selv var: Hun blev nemlig så glad, da hun så armbåndene, at hun straks erklærede, at vi var "graduated from Bequia University with an A+!". Vi blev derpå vist frem, som de dygtige elever vi var, til hendes venner og datter på markedet, og ikke mindst opfordret til at lave vores egen lille business. Glade sagde vi farvel til Dorothy, og hver gang vi havde knyttet et nyt armbånd, gik vi selvfølgelig hen og viste hende det, til stor glæde for os alle!

Tobago Cays er yderligere en af vores absolutte favoritter med sit klare blå vand og fantastiske liv under overfladen! Området består af 4 små øer, som er omkranset og beskyttet af et stort yderrev. Her går dybden fra 20 til 3m, hvilket giver exceptionelle vilkår for et velfungerende økosystem med både koraller, vandplanter, rev- og rovfisk, som lever af hinanden og Atlanterhavets næringsstoffer. Vi elsker at svømme rundt derude og se på alle de farvestrålende fisk, revhajerne, rokkerne og ikke mindst at prøve kræfter med fridykning. Netop fordi, at vandet er så klart på Tobago Cays, er det en "smal sag" at dykke dybt. Selv har jeg pt en rekord på 16,3m. Når man er så dybt nede under overfladen (det gælder også når man dykker med flaske), så føles det som om, at al vandet ligger ovenpå en og trykker. Der er en helt speciel følelse af ro på bunden af havet, hvor man ikke kan høre bølgebruset eller mærke strømmen. Alt er bare stille. Det er selvfølgelig lige indtil, at kroppen hungre efter ilt, så er det bare med at komme op til overfladen i en fart!

Der er også rigtig mange skildpadder, både store og små. De græsser fredeligt på havbunden, svømmer op til overfladen for at trække vejret en gang imellem og svømmer ned til bunden for at græsse igen. En simpel livsstil, som er meget nem at iagttage. Vi elsker at dykke ned til dem og studere, hvordan de ser ud og bevæger sig. De har en form for elegance over sig, både når de langsomt stiger til vejrs eller, når de farer afsted med lynets hast. Fantastisk!

For at Niko kunne komme hjem, skulle hun selvfølgelig testes. PCR-testen blev udført på det lokale marked, hvor hun selv måtte stikke pinden op i hjernen. Prisen var dog god, og svaret kom dagen efter, så alt var i den skønneste orden.

En lille tilføjelse her er, at vi selvfølgelig også skulle testes for at sejle til det næste land. Vi regnede derfor med, at fremgangsmåden ville være på samme måde, som ved Niko: At vi selv skulle stikke en pind op i næsen på det lokale marked for et mindre beløb. Således gik det dog ikke... Vi blev derimod bedt om at komme hen til den officielle test-container, hvor en sygeplejerske i uniform stod klar til at teste os til en noget anden pris, end hvad Niko betalte. Det kunne vi virkelig ikke forstå, eftersom begge sygeplejersker var fra samme officielle testcenter! Efter en gensidig forvirring om ring prisen og resultaterne fandt vi ud af, at den anden sygeplejerske, som havde testet Niko, havde snydt os. Eller, det var måske en winwin situation, for hun tjente en masse penge, og turister fik en billig negativ PCR-test. Det viste sig dog, at laboratoriet, hvor testresultatet kom fra, slet ikke fandtes! Så, vi blev retmæssigt testet efter alle kunstens regler, opklarede øens testsvindel og fik endda lov til at betale for det i dyre domme... Hernede på de små øer koster en test nemlig 1000kr... pr mand!!

Da afrejsedagen oprandt, fulgte vi hende op til den lille lokale lufthavn, hvor hun var den eneste passager tilstede. Hendes taske blev tjekket ind, det vil sige vejret og manuelt tjekket for diverse ting og sager, og så satte vi os udenfor i skyggen og ventede, indtil flyet skulle afgang. Her afgang flyene fra gate 1, og der er kun én afgangshal i den lille lufthavn.

Det lille propelfly var netop ankommet, blev hurtigt læsset med de få passagerer og deres bagage, og væk fløj Niko. Tænk sig, på under et døgn ville hun flyve hele vejen fra Caribien til Danmark, efter vi alle havde brugt en lille måned på blot at krydse Atlanten. Det er vildt at tænke på og sætter ikke mindst distancer, flyrejser og verdens tilgængelighed i perspektiv.

Vi var dog noget lykkelige over, at det ikke var os, som skulle forlade skønne Caribien allerede! Vi skal derimod til at trække i arbejdstøjet og sejle sydpå til Grenada, hvor vi kan få Artemis på land og fikse roret!

Mojn så længe!